

Petra Rauferová

Na poptávku říkám ANO

Na internetu o ní najdete jen pár odkazů. Nemá webové stránky ani pracovní facebookový profil, neposílá e-maily s nabídkou. A stejně školí v nadnárodních firmách a její vlastní programy jsou plné. Svou působnost rozšířila z Kladna do Bratislavy. Lektorka a vizionářka, která věří, že příčina věcí, jež prožíváme, leží v naší budoucnosti.

Jak se máte?

Pořád lépe a lépe.

Tuhle otázku jsem položila schválně, protože vím, jak na ni odpovíte. Kolik lidí jste touhle odpovědí zaujala?

Velké množství. Rezonuje to. Třeba moje kadeřnice mi řekla, že to taky začala používat, protože si uvědomuje, že ve srovnání s minulými roky je její život stále lepší. Hodně lidí to vnímá podobně.

Co když s tím někdo nesouhlasí nebo to tak nemá?

Má třeba v životě těžké okolnosti. Většina lidí v mém okolí se ale má stále lépe, jen to nevnímají. I já mám dny, kdy se mi nedaří, kdy je mi smutno nebo mám strach, něco se nechce hnout, samozřejmě. Ale celkově je můj život pořád lepší.

Od roku 2006 se kromě vlastních programů věnujete i práci ve firmách. Daří se vám to, aniž pošlete jediný e-mail s nabídkou své práce. V minulosti jste spolupracovala třeba s ČNB, společnostmi Cetelem či Nestlé. Jak takové zakázky získáváte?

Vždycky náhodou a vždycky se to stalo úplně stejně. Jako klient se ke mně dostal člověk – ředitel nebo někdo, kdo měl pod sebou tým lidí –, který u mě řešil nějakou soukromou věc. Když pak viděl, že na základě nějakého vnitřního posunu se mu změnilo dokonce několik věcí v životě, nejen jednotlivosti, jako jsou vztah, emoce, děti a tak dále, že došlo ke komplexní změně, chtěl, abych pomohla i v jeho firmě.

Jak pak vypadají zadání, která od firem dostáváte?

Různě. Většinou se týkají toho, aby se jednak lidé cítili ve firmě dobře a jednak měli průkazné výsledky. Aby dokázali pracovat samostatně i v týmu a hlavně aby chápali, co vlastně dělají a proč to dělají. Smysluplnost je moc důležitá. Každý udělá vždycky neskutečný posun, když mu věci začnou dávat smysl. První, co ve firmě dělám, je většinou takové setkání – ochutnávka. To je obvykle vystoupení trvající asi hodinu a půl. Na jednom nedávném bylo tři sta lidí, někdy jich je šedesát, je to různé. Pak se lidé, kterým rezonuje to, co říkám a jak dělám věci, domluví se svým vedoucím a vytvoří se skupina, s níž pracuji.

Proč nemáte žádný marketing? Nikdy jste ho neměla?

Jedním z pilířů mé víry je, že co se týká mé práce, všechno musí být poptávka, nic nabídka. Pozoruji, že to tak funguje i v přírodě, kde vnímám jenom poptávku. Dříve jsem si myslela, že budu potřebovat marketing, až budu dobrá. A potom se stalo, že už nebyl marketing potřeba. Nabídka v mém případě snižuje účinky. To, že si mě klient sám vyhledá a vynaloží na začátku více energie, se mu potom vyplatí na výsledcích. Hodně lidí, často právě z firem, mi říkalo: „To musíš mít marketing! Musíš mít webové stránky.“ Nemám. Zároveň se řídím tím, že když vznikne poptávka, říkám Ano.

Jedna z vašich zásad zní, že se na své prezentace a vystoupení nepřipravujete. Ať už představujete svou práci ve firmách, nebo přednášíte na akcích, jako jsou Inner Winner nebo In Fórum. Zvládáte v pohodě mluvit třeba zmiňovaných devadesát minut bez přípravy?

Devadesát minut vůbec není dlouhá doba. Běžně mluvím i osm hodin. Většinou vím, čím začnu, několik prvních vět. Připravuji se ale jinak, vnitřně. Ne, co budu říkat – což je výhoda, protože mohu aktuálně reagovat. Často vznikne situace, která i těch pár vět změní, a to je nejlepší. Třeba nedávno jsem požádala o takový ten mikrofon – port, ale měla jsem na sobě šaty, na které za žádnou cenu nešla připevnit mikrofonová krabička. Tak mi ten ředitel půjčil svůj mohutný pánský opasek Mercedes, což bylo dost legrační. Ještě mi říkal, že to vlastně vypadá dobře, byl moc milý. Tím pádem jsem první věty, které si obvykle připravuji, nepoužila, protože mě inspirovala tahle situace. Když nepřijde inspirace, mohu mluvit ze zkušeností. Naštěstí se to nestává. Nakonec

“*Nejde o to, která nebo čí pravda je ‚pravdovateljší‘, protože žádná jediná pravda neexistuje, jde o to, která přinese člověku štěstí.*”

je to největší dobrodružství pro mě. Co mě napadne, jaká otázka, jaká odpověď přijde, slova, věty, myšlenky, příklady.

Jsou věci, které vám při vašem vystoupení přijdou na mysl téměř vždy?

Ano, témata, která se mi objevují každý den. Pravda, víra, jak se nechat vést, otázky a odpovědi, tvoření a další.

Jakou víru máte na mysli?

Myšlenky, které si myslíme tak často, až jim věříme. To, čemu věříme, se nám pak objevuje v našem každodenním životě. A vzniká dojem, že je to pravda. Naše víra obsahuje různé věci: třeba jak fungují vztahy, láska, peníze, dobro a zlo, nemoci, cokoli – a to, čemu věříme, pak hodně tvoří životní okolnosti, které potkáváme, co se nám stává. Když budu věřit tomu, že lidé mají zlé úmysly, všichni jsou podvodníci, začne se mi to potvrzovat a budu kolem sebe vidět samé příklady zlodějných a podvodů. Když budu věřit, že stáří začíná v padesáti, brzy budu pociťovat hmatatel-

né příznaky stárnutí. Když se ptáte na víru, myslím víru ve smyslu, čemu člověk věří a jestli mu to dělá dobře.

Některé pravdy máme vlastní, jiné se nabízejí zvenku. Někdy je těžké vybrat si ze všech nabízených cest, jež jsou k dispozici, něco svého. Někdo „ujíždí“ na feng-šuej, jiný nedá dopustit na psychosomatické příručky nebo léčivé kameny. Co byste poradila člověku, který by se v tom chtěl trochu vyznat?

Je třeba si uvědomit, že každý z nás se dívá na svět klíčovou dírkou. Ten přírůdek mám z filmu *Doctor Strange* a moc se mi líbil. Díváme se na svět klíčovou dírkou a není člověk, který by viděl celek, otevřel dveře dokořán. Ale ten vlastní pohled si mohu vybrat. A je velká otázka, čemu se rozhodnu v životě věřit. Nejde o to, která nebo čí pravda je pravdovateljší, protože žádná pravda nejpravdovateljší neexistuje, jde o to, která přinese člověku štěstí. Když si nevyberu svou klíčovou díрку, svou pravdu, budu z toho smutná, nenaplněná, nebude mi to dávat smysl. A já potřebuji mít nějakou realitu, přijmout ji, vědět, že existuje – i když jich existuje nekonečně mnoho.

Ne všechna naše přesvědčení nám jsou vždy ku prospěchu. Máme třeba nízké sebevědomí, trápí nás různé strachy. I ty jsou asi součástí naší víry, je to tak?

Ano. Třeba věřím, že se nebudu nikomu líbit, že se mnou nikdo nebude žít, protože jsem moc hubená nebo naopak tlustá a navíc nevařím. Těch věcí má každý tisíc, já je mám taky. Některé naše víry jsou takhle pitomé, jiné jsou skvělé. Jedna víra, kterou mám a kterou mi předali mí rodiče, zní: „Máme se dobře.“ Tyto rodinné mantry plynoucí z hlubokého přesvědčení jsou skvělá věc.

Když mám nějakou „pitomou“ víru, jak říkáte, koupím si třeba knihu, která se jmenuje zhruba Jak být šťastná, úspěšná a sebevědomá. Přečtu si ji a obvykle se nic nestane. Pár už jsem jich hodila do koše. Proč mi nepomohly?

Je otázka, jaké knihy od jakých autorů máte. Ale obecně platí, že si nemohu přečíst knihu a najednou se rozhodnout, že budu věřit například tomu, jaká jsem výborná partie pro chlapy – když tomu nevěřím v hloubi srdce. Protože věci, jimž skutečně věřím, vlastně VÍM. Víím je jistě. Hodně lidí by se chtělo nějak předělat, ale to nejde. Jindy si v podobných knížkách přečtu něco, co mi začne připadat tak skvělé a bude mi to dělat tak dobře, bude to pro mě tak přirozené, že si to začlením do své pravdy. Vložím si tenhle střípek do svého výseku vidění světa.

Čemu věříte vy?

Věřím, že každá změna je k lepšímu. Že příčina toho, co se děje, je v budoucnosti. Že přichází vždycky další šance a že je možné napravit, co jsem pokazila, tím, že to vyrovnam. Že to, co ke mně skutečně patří, nemohu ztratit a to, co ke mně nepatří, nemohu udržet. Věřím v jednoduhost, přímost a logiku a čistotu. Věřím, že když ze sebe vydávám to nejlepší s nasazením, že se život o mě postará tím, že mě povede.

V roce 2004 jste založila vzdělávací a terapeutické centrum Tricentrum v Kladně. Jste ale původně učitelka. Jak vypadal zlom, jenž vás přivedl k práci, kterou děláte?

Mělo to postupný vývoj. Zajímala jsem se o různé terapie, studovala jsem na Pražské psychologické fakultě... Je to více věcí. Pokud vás zajímá zlom, tak tím byl jeden telefonát od ředitele školského úřadu během mé mateřské dovolené, kdy jsem pochopila, že nemohu pracovat ve školství. A pak zase vývoj. Přišla první klientka, její doporučení a potom ta další. Krok za krokem se stalo, že jsem místo individuálních terapií začala dělat skupinové programy, přednášky, školu, že pracovně cestuji.

Vybíráte si své klienty? Pokud některé odmítnete, proč?

Nepracuji s klienty, kteří chtějí dojít po staré cestě na nové místo, což se docela brzy pozná. A nepracuji s klienty, kteří se nechtějí →

PETRA RAUFAROVÁ (49)

• Studovala Pedagogickou fakultu UK a Pražskou psychologickou fakultu. Učila na málotřídní škole a po mateřské dovolené se začala věnovat vlastní terapeutické praxi.

Od roku 2004 má své vzdělávací centrum v Kladně – Tricentrum. Její způsob práce s klienty se během let vyvíjí. Silně ji například ovlivnil studijní pobyt na Havaji v roce 2009. Po návratu vytvořila systém práce založený na starém učení Ho'oponopono.

V roce 2013 vybudovala s přáteli vzdělávací centrum na území mayské rezervace v Mexiku.

Současnou náplní její práce jsou vzdělávací a rozvojové programy ve skupinách. Spolupracuje i s firmami, příležitostně školí. Programy, jimž se nejvíce věnuje, jsou čtyřdenní Dynamiky, tříleté studium Škola života a Tvoření v neviditelném světě, které probíhá v Mexiku.

Má dospělou dceru Annu. „To, že mohu být v životě maminka, je pro mě ohromné obohacení bytí. Když vím, že je Anička v pohodě, už půlka věcí na světě je pro mě ten den v pořádku.“

“*Věci nás
nenapadají
náhodou,
ale protože
dozrály.
Nápad je
pro nás
v podstatě
zpráva – co
je pro nás
připraveno.*”

přizpůsobit pravidlům, jež mám pro práci nastavena. Taková práce by stejně nevedla k výsledkům, jaké očekávají. Pro úspěšnou práci je také nezbytné oboustranné nasazení. Nemohu chtít dobrý výsledek více než klient sám. Takže pokud je klient příliš odevzdaný, často se práce v nějakém bodě zasekne.

Stabilní součástí vaší práce se soukromými klienty je Škola života a intenzivní program Dynamiky. Popište je, prosím.

Dynamiky jsou čtyřdenní program pro skupinu asi patnácti lidí a jsou devětkrát ročně. Každému klientovi se věnuji individuálně za asistence skupiny. Dynamikám předchází příprava za pomoci e-mailové komunikace a po skončení má každý úkol na jeden měsíc. Škola života je šestisemestrální studium, v němž se postupně probírají životní zákonitosti i přírodní zákony a jejich využití v běžných životních situacích. Struktura Školy je inspirována tím, jak je řazen tarot. Mám čtyři třídy v Česku a dvě na Slovensku asi po osmnácti studentech. Pracujeme vždy jeden den v měsíci a mezi setkáními je samostatná práce, případně konzultace prostřednictvím Skypu. Pokud byste se zeptala, jak chodí muži v poměru k ženám, je to asi třetina mužů a dvě třetiny žen. Na Dynamiky chodí mužů více, ve Škole je zase více žen.

Jak pracujete, když za vámi přijde nemocný člověk a chce se uzdravit?

Měla jsem teď Dynamiky na Slovensku. Byl tam mladý muž, který chodil na chemoterapii, byla tam slečna se schizofrenií, maminka s autistickou dcerou. Pracuji tak, že nikdy nehledám příčiny v minulosti – je jedno, jestli jde o nemoc, nebo jiné téma. Je třeba zaměřit se na to, co se má stát v budoucnu. Pro mě byla jedním z mezníků, který mě přivedl k mé práci, endometrióza. Nevím, proč jsem ji měla. Žila jsem celkem normálně, nic zlého jsem nedělala, chodila jsem na střední školu, na vysokou, pak jsem učila, měla jsem pěkný vztah. Možná existovala příčina v minulosti, ale

nevím, k čemu by bylo dávat energii tomu vyhledávat ji. Beru tu nemoc jako fakt, probíráme s klientem jeho budoucí život. Zkoumat, co klientovi asi kdysi provedli rodiče, nevidím jako produktivní. Je důležité přijít na to, jaký život chce žít.

Je nějaký princip, s nímž operujete bez ohledu na to, jaký problém nemocný člověk má?

Řeším-li s klienty jednotlivosti, vždycky jde o to pochopit, že síla, která mě stvořila, mě umí opravit, vyléčit. Protože ona ví, jak jsem stvořena. Vědci sice už dávno objevili, jak splynou pohlavní buňky, ale že to celé vůbec existuje a jak je to možné, nikdo neví. Tahle síla je obsažena v každém z nás a beru ji jako svého největšího učitele. Když si s někým na Dynamikách povídám, povídám si s tou silou. Pro nemocné lidi bývá už jen tahle změna pohledu veliká. Nevím, jak je možné, že se uzdraví. Pracujeme a já hledám v jejich víře, v jejich pohledu na svět, na nemoc, na rodinu, na život, místo, kudy uzdravení může projít. Třeba u toho nemocného

mladíka se to stalo skrze to, že jinak uviděl lidi, kteří ho podporují, například manželku. Dělam Dynamiky už dlouho a hodně lidí se uzdravilo.

Někdy se ten člověk ale neuzdraví. Bolí vás to? Jak to chápete?

Někdy to jen déle trvá. Klient potřebuje nejdříve něco vyrovnat. Uzdravení přijde na řadu potom. Někdy se klient nevydá na cestu, která se mu objevila. Mrzí to.

Máte vzdělávací centrum v Mexiku, v chráněné mayské rezervaci. Tam pravidelně jezdíte, odpočíváte a pracujete s klienty. Jak se stalo, že jste si postavila dům v džungli?

V roce 2012, kdy se hodně mluvilo o Mayích, jsem dostala od jednoho kamaráda pozvání, abych přijela do jeho domku v Mexiku v mayské rezervaci, v džungli. Vydaly jsme se tam s kamarádkou Martinou a hodně se nám tam líbilo. Jedno místo jsem si tam zamilovala, a když jsem odjížděla, tomu místu jsem řekla Ahoj a že ho miluju a že na něj budu myslet. Za necelý rok mi volal onen kamarád, že se prodává přesně to „moje“ místo, že je to divné a on má pocit, že mi to má zavolat. Jenže finančně jsem si nemohla dovolit koupit hektarový po-

zemek v Mexiku. Jeho nabídku jsem ale měla v hlavě, mluvila jsem o ní s kamarádkami a nakonec se vytvořila skupina holek, které se rozhodly, že se na tom budou finančně podílet společně.

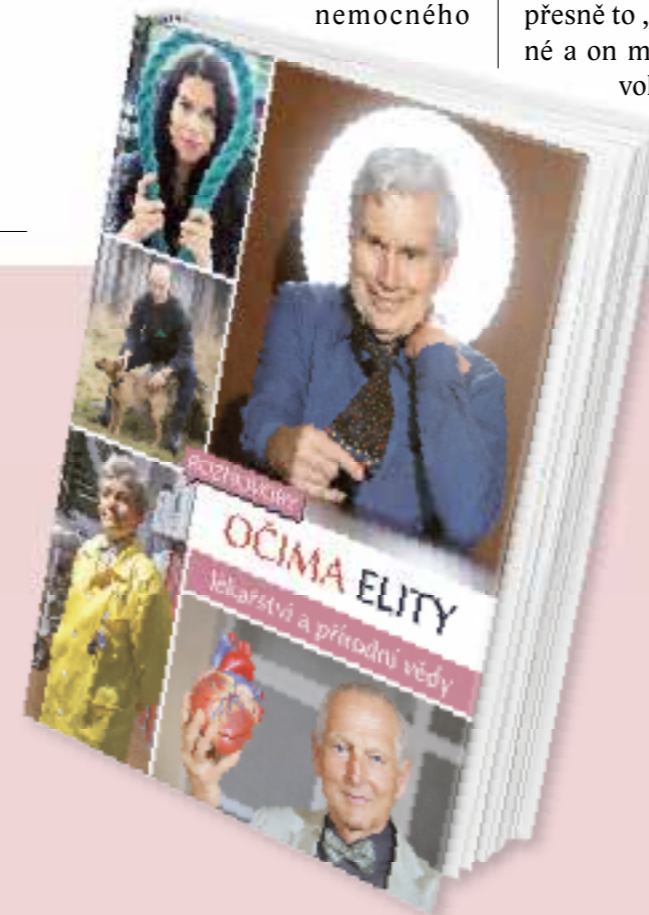
Letěly jste do Mexika znovu?

Ano. Koupily jsme nakonec pozemek vedle toho zamilovaného a postavily tam dva domy a po dvou letech k tomu přidaly ten původní pozemek. A máme to jako společnou radost a příležitost k učení se.

Uprostřed džungle?

Ano, plán domu jsem kreslila na čtverečkovaný papír tužkou. Oni mi totiž řekli: „Tak kde to chceš?“ A přede mnou a všude kolem byla jen džungle. Tak jsem si stoupla na kámen a řekla jsem si: Tak tady tyhle dva domy, tady jsou tři pokoje a tady taky, rozbíhají se. Na čtverečkovaný papír jsme nakreslily, kde budou okna a tak dále. Domy stavěli Mayoové pod vedením člověka, který s nimi umí komunikovat a zadávat jim práci. Všechny odchylky od původních plánů jsou v těch domech ku prospěchu. Byla to zvláštní symbióza. Oni řešili věci přirozeně a v souladu s okolní přírodou.

Jak vyvažujete „vedení“, jak o něm mluvíte, a racio?

▼ PLACENÁ INZERCE

INSPIRUJTE SE ELITOU!

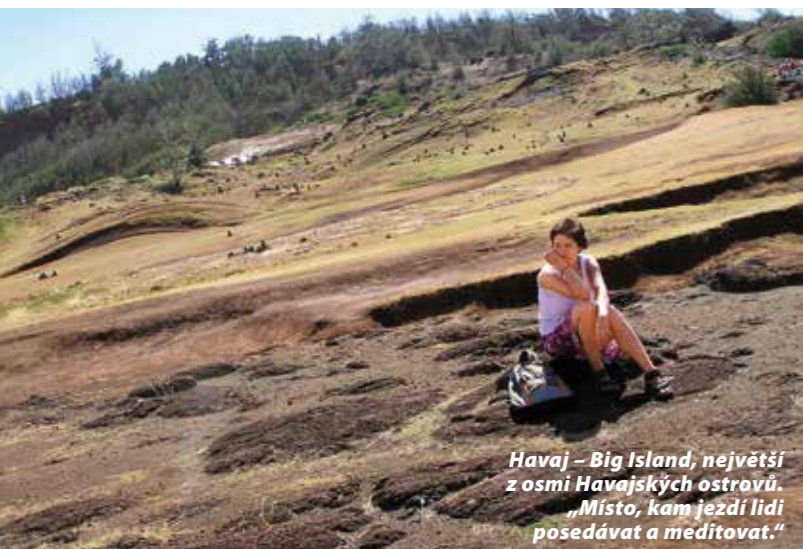
**Unikátní rozhovory
s lidmi, kteří mají co říct**

176 stran jen za 229 Kč na shop.tyden.cz
nebo u všech knihkupců

INTERVIEW

„Mexiko – náš dům Casa de Selva. V pozadí v kuchyni já a moje kamarádka Hanka. Vpravo palapa – obyvatel.“

Mexiko – Petra (vpravo) a Alma García, která jezdí často na návštěvu do domu v džungli. Jeho české osazenstvo zase jezdí k Almě na internet do infocentra ve městě Tulum.

Havaj – Big Island, největší z osmi Havajských ostrovů. Místo, kam jezdí lidi posedávat a meditovat.“

„Můj výhled z okna na sopku Haleakalā po probuzení na havajském ostrově Maui.“

Lidem, kteří jsou hodně objektivní a racionální, se snadno stane, že se nikam nerozběhnou srdcem. Naopak ti, kteří lehce věří a nerozlišují, se rozběhnou a ztratí přehled. Nechci si vybírat mezi jednou nebo druhou variantou, chci mít oboje. Chci se řídit srdcem a zároveň slyšet ostatní názory, vnímat argumenty, být objektivní, být nohama na zemi. Přeji si, abych si nemusela vybírat, a nemusím si vybírat.

Existuje v tomhle období téma, které se prací, jíž se věnujete, prolíná? Téma otázek a odpovědí. Proč se vesmír u některých otázek může přetrhnout, aby nám odpověděl, a na jiné žádná odpověď nepřichází. Co už vím dávno, je, že na blbou otázku přijde blbá odpověď, na jasnou jasná, na rozplizlou rozplizlá. Položit správnou otázku, najít ji je kumšt. Je hrozně zábavné na otázkách pracovat. Taky jsem objevila, že otázka a odpověď jsou vysílány na jiné frekvenci. Když klademe pořád dokola stejnou otázku, nepřichází odpověď. Je třeba přepnout a nechat to být. Být připravena na přijímání, uvolněná,

poodstoupit, dát prostor. Když se jen ptáme, nemůže přijít odpověď. Je důležité přestat se včas ptát.

Mluvíte o vesmíru, ale jak si mám představit, že „přijde“ odpověď? Někdy vás prostě napadne. Jindy přijde inspirace, zažijete nebo uvidíte určitou situaci, něco si přečtete a osloví vás to, někoho potkáte a ten vám odpověď nabídne. Věci nás neapadají náhodou, ale protože dozrály. Nápad je pro nás v podstatě zpráva – co je pro nás připraveno. Jenže lidé, když je něco napadne, začnou toužit, usilovat, nezůstanou uvolnění, a tím uskutečnění často uzavrou. Z nápadu se stane ambice.

Musím namítnout, že pro většinu lidí je těžké neusilovat, nemít ambice, přestat se ptát nebo pochopit správnou odpověď. Proč? Když nás má vesmír, mám-li použít vaše slova, tolik rád.

Každý jsme byli stvořeni k něčemu jinému. Já se tématy, o nichž jsme mluvily, zabývám léta. Od rána do večera. Jiní lidé dělají něco jiného, co je naplňuje. Pracují na zahradě, učí děti, skvěle vaří. Pokud mají problém,

starost, mohou přijít za člověkem, jako jsem já. Ti lidé umějí úplně jiné věci než já. A mají jiné pravdy. Třeba se připravují na své prezentace, uskutečňují své sny usilováním a ambicemi a jsou šťastní. O to více mě zajímá, jak to dělají, jak jim to funguje – jaká je jejich klíčová dírka. Není pro mě problém někomu poradit nebo po chvíli povídání nabídnout řešení, nad nímž by ten člověk sám přemýšlel třeba několik dnů. A sama někdy nezvládám věci, které jsou pro jiné snadné. Například nákup v přeplněném supermarketu – takovou akci si musím dobře naplánovat, a když ji absolvuji, ten den už asi nic moc výjimečného nevytvořím. Kamarádi se mi smějí, že pro mě jejich velká témata nejsou problém. „Rakovina? Vozík? Tak přijď, podíváme se na to.“ Ale jak se dostanu na náš rozhovor na náměstí I. P. Pavlova? Radím se zase já, jak vyřešit ty malé věci. A to je mnohem, mnohem divnější. Přesto vím, že mě má vesmír moc rád.

Při svých programech lidem, s nimiž pracujete, často říkáte: Pobav mě, naštví mě, dojmí mě.

Vím, že všechny tyto polohy jsou vám zároveň přirozené i mimo práci. Nehledáte více zenového klidu?

Nechtěla bych být „osvěcený“ člověk, pořád v „meditativním“ stavu, mít to fakt zmáknuté. I proto, že bych to potom lidem těžko předávala. Bývá mi smutno nebo jsem bezradná. Ale i když je mi těžko, na nějaké úrovni vím, kdo jsem, kam jdu a že příčina toho stavu je v budoucnosti. A hlavně že to přejde. Ať zažívám cokoli, někde v hloubi jsem neskonalé šťastná, že existuji, mám ruce a nohy, jako bych věděla, že jsem si to někdy vybírala. Ale nejsem zenově klidná a stále s klidnou tváří. Ani nechci. Až tolik zmáknuté to mít nechci.

Jak na to, co říkáte, reagují silně racionálně naladění lidé?

MEZI ČTYŘMA OČIMA
Petru znám spoustu let. Zním ji dojatou (to bývá často), rozesmátou, rozzlobenou, unavenou, ale nejčastěji nadšenou z toho, co dělá a na co přišla. Zdá se, že v životě i práci s překvapivou lehkostí kombinuje zázraky a pragmatismus. A na stejné vlně se tvořil i tento rozhovor, jenž začal v jedné kavárně na náměstí I. P. Pavlova a končil e-mailovým a telefonickým laděním. Psala jsem ho s pocitem, že to, o čem se bavíme, je trochu ulítlé, a zároveň s přesvědčením, že tomu, co Petra dělá a co si myslí, je důležité věnovat zcela racionálně podloženou pozornost.

Na Dynamiky často přijdou ti, kdo si říkají totální materialisté. Nedávno mi psal pán ze Slovenska, úspěšný muž. Měl problém, s nímž se nikomu nesevěřil, a chtěl ho řešit na Dynamikách. Přihlásil se, byli jsme v kontaktu a na jednu čtyři dny před začátkem napsal, že ten člověk, co mu mě doporučil, mu řekl, že tam počítám s nějakou vyšší silou nebo něčím takovým, a tudíž to pro něho zřejmě nebude. Že se omlouvá a nepřijede. Tak jsem mu jenom napsala: „No, jestli si myslíte, že neexistuje vyšší inteligence, než je ta vaše nebo ta moje, tak to určitě nejezděte.“

A jak to dopadlo? Myslím, že nejsou žádní totální materialisté v téhle zemi, respektive na Slovensku. Přijel.

PLACENÁ INZERCE

ZA PLNÝ TIKET ZARUČENÝ MILIONÁŘ

V SOBOTU 31. 12. LOSUJEME NAVÍC JEDNOHO SILVESTROVSKÉHO MILIONÁŘE

BUDETE TO VY?

SPORTKA
SAZKA